

J. P. DELANEY

„Lenyűgöző lélektani thriller. Az író elegáns, szabatos prózája addig hántja le a szereplőkről a titkokat, amíg csak a nyers valóság marad.”

Publishers Weekly

NEW YORK TIMES BESTSELLER

A LÁNY A MÚLTBÓL

THE GIRL BEFORE

Dream
válogatás

A lány a vonaton és a Holtodiglan után itt az új lélektani thriller, amely két nő váratlan szerencséjéből és rejtélyes sorsából forogja ki magát a kétszínűség, a halál és a család kaleidoszkópjává.

Mit tennél meg a tökéletes otthonért?

A Folgate Street egyes szám alatti lakás kifogástalan: modern, letisztult, a végletekig egyedi. Beköltözhetsz, ha jól válaszolsz a kérdésekre, és ha beleegyezel a szigorú szabályok hosszú sorába. Te nem alakíthatsz rajta – a ház fog megváltoztatni téged... ez pedig elkerülhetetlen.

Emma nem élte túl. Végül Jane is hasonló sorsra jut? Vajon a ház okozza a benne élők megszállottságát, vagy mindez csupán a képzelet műve?

Hátborzongató, váratlan fordulatokkal teli, határokat feszegető lélektani thriller, amely során két nő története, a múlt és a jelen összemosódik, és végzetesen közeleg a baljós befejezés.

„J. P. Delaney a virtuóz fölényével csalja egyre mélyebbre az olvasót a veszedelmes fordulatok útvesztőjébe, ahol az a kérdés: mi van akkor, ha nem kívülről várható a legnagyobb veszély, hanem a saját lelkünk sötét mélyéből?”

Goodreads

„A regény stílusa száraz és tárgyilagos. Világos és meggyőző a jellemformálás. A cselekmény pedig kivételesen átgondolt... Nagyon szórakoztató.”

Barnes & Noble

**A KÖNYVBŐL KÉSZÜLT FILM
NEMSOKÁRA A MOZIBAN!**

J. P. DELANEY

egy írói álnév. A szerző más bestsellereket is írt már korábban. Ezen a néven a *The Girl Before* – *A lány a múltból* az első thrillere. A könyv 35 országban jelent meg. Filmváltozatát az Oscar-díjas Ron Howard rendezte.

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/dreamvalogatás

„J. P. Delaney új könyvében minden megvan, ami kell egy gyilkossági rejtélyhez. Kétség nem fér hozzá, hogy bekerül a bestsellerek mezőnyébe, amelyet egy filmszerződés is bizonyít.”

InStyle

„Delaney kísértetiesen elbűvölő díszletet teremt a Folgate Street egy szám alatti lakásban. A történet szerkezete bravúrosan libikókázik, amikor Emma, és utána Jane is kételkedni kezd hihetetlen szerencséjében. Letehetetlen!”

USA Today

„Ez a könyv rohan az olvasóval... Delaney külön oldalakon kiemelt etikai kérdésekkel tűzdeli tele a regényt, és a legfurfangosabb csavar az, hogy egyik nő válaszait sem ismerhetjük meg.”

The New York Times

„Mesterien megírt, letehetetlen thriller, mely új dimenziót ad a műfajnak. A cselekmény szakadatlan csavarokon át érkezik el a meghökkentő végkifejletig.”

Booklist

„Letaglózó erejű thriller, ami az idő és a nézőpontok eszközével fejezetről fejezetre folyamatosan növeli a feszültséget, közben nehéz erkölcsi kérdéseket tesz föl a regény szereplőinek és az olvasóknak.”

Amazon

J. P. DELANEY

A LÁNY
A MÚLTBÓL

THE GIRL BEFORE

— részlet —

1. Írja össze azokat a tárgyait, amelyeket nélkülözhetetlenek tart!

AKKOR: EMMA

Aranyos kis lakás, mondja az ügynök olyan hangon, ami majdnem elmegy őszinte lelkesedésnek. Kiváló megközelíthetőség. És ott az a kis darab privát tető. Abból lehet napozóterasz, természetesen a háztulajdonos egyetértésével.

Kedves, helyesel Simon, és igyekszik kerülni a pillantásomat. Tudtam abban a pillanatban, amikor beléptem, és megláttam azt a 180 centiméteres tetősávot az egyik ablak alatt, hogy a lakás nem jó. Si is tudja, de nem akarja mondani az ügynöknek, legalábbis nem olyan hamar, hogy gorombaságnak látszék. Akár azt is remélheti, hogy meginoghatok, ha elég sokáig hallgatom az ügynök ostoba karattyolását. Az ügynök ugyanaz a típus, mint ő: dörzsölt, tapintatlan, rámenős. Valószínűleg olvassa azt a magazint, amelyiknél Simon dolgozik. Még fel se értünk a lépcsőn, de már sportról dumáltak.

Ez pedig egy rendes méretű hálószoza, mondja éppen az ügynök, tágas...

Nem jó, szakítom félbe, rövidre zárva a komédiát. Nekünk nem megfelelő.

Az ügynök felhúzza a szemöldökét. Ezen a piacon nem lehet túl válogatós az ember, mondja. Estére ez el fog kelni. Ma már ötször tartottam bejárást, pedig nem is szerepel a weboldalunkon.

Nem elég biztonságos, mondom fahangon. Mehetünk?

Retes van minden ablakon, hangsúlyozza, plusz biztonsági zár az ajtón. Természetesen beszereltethetnek riasztót, ha a biztonság különösen fontos szempont. Nem hiszem, hogy a tulajdonosnak lenne kifogása.

Most már keresztülbeszél rajtam, Simonhoz. *Különösen fontos szempont.* Akár azt is mondhatná: *Kissé hisztis a barátnő.*

Kint várok, mondom, és elfordulok.

Az ügynök rájön, hogy melléfogott, és megjegyzi, hogy ha a környék a probléma, talán nyugatabbra kellene keresni.

Már kerestünk, mondja Simon. Egyik se fér bele a költségvetésünkbe. Kivéve azokat, amik akkorák, mint egy teafilter.

Igyekszik kiszűrni a hangjából az ingerültséget, de a tény, hogy ki kell szűrnie, még jobban felbosszant.

Van Queen's Parkban egy egyszobás, mondja az ügynök. Kissé unalmas, de...

Megnéztük, mondja Simon, de szerintünk túl közel van ahhoz a házhoz. A hangjából egyértelmű, hogy a *szerintünk* alatt azt értette: „szerinte”.

Vagy van egy harmadik emeleti, amit most hirdetnek Kilburnben...

Azt is. Esőcsatorna van az egyik ablak mellett.

Az ügynök csak néz.

Valaki felmászhat, magyarázza Simon.

Értem. A bérleti idény még épp csak elkezdődött, ugye. Talán, ha várnának egy kicsit.

Az ügynök kétségtelenül úgy döntött, hogy csak az idejét raboljuk. Ő is az ajtó felé oldalaz. Kimegyek, megállok a lépcsőpihenőn, hogy ne jöjjön a közelembe.

A régi helyünkön már felmondtunk, hallom Simon hangját. Kezdünk kifogyni a lehetőségekből. Lehalkítja a hangját. Nézze, haver, betörték hozzánk. Öt hete. Két férfi betört, és késsel fenyegették meg Emmát. Megértheti, ha ideges némi-
leg.

Ó, mondja az ügynök. Nyavalyába! Ha az én barátnómmal csinálja meg ezt valaki, hát nem is tudom, mit csináltam volna. Nézzék, lehet, hogy ez rizikós, de... Elnémul.

Igen? – mondja Simon.

Említette valaki az irodában a Folgate Street egyet?

Nem emlékszem. Most hirdették meg?

Nem, hát nem egészen.

Az ügynök mintha maga sem tudná, hogy folytassa-e ezt, vagy sem.

De elérhető? – makacskodik Simon.

Elvileg igen, mondja az ügynök. És fantasztikus lakás. Abszolúte fantasztikus. Egész más kategória. Viszont a tulajdos... hogy *különc*, az enyhe kifejezés.

Hol van? – kérdezi Simon.

Hampstead, mondja az ügynök. Illetve inkább Hendon, de kimondottan csendes.

Em? – kérdezi Simon.

Visszamegyek a lakásba. Akár meg is nézhetjük, mondom. Úgyis félúton vagyunk oda.

Az ügynök bólint. Majd beugrom az irodába, mondja, ellenőrzöm, hogy megvannak-e az adatok. Jó ideje nem mutattam meg senkinek. Nem olyan hely, ami általában megfelelő, de úgy gondolom, maguknak épp jó lesz.

MOST: JANE

– Ez az utolsó. – Az ügynök, akinek a neve Camilla, az ujjával dobol a Smartja kormányán. – Úgyhogy ideje lenne döntenünk.

Sóhajtok. A lakás, amit most néztünk meg a West End Lane melletti lelakott kertvárosi háztömbben, az egyetlen, ami belefér a költségvetésembe. Már majdnem meg is győztem magamat, hogy ez lesz a jó – függetlenül a hámló kárpittól, az alsó lakásból felszivárgó konyhaszagtól, a siralmas hálószo-bától és a szellőzetlen fürdőszoba penészfoltjaitól – amikor megszólalt a közelben egy csengő, egy régimódi, kézzel rángatott csengő, és a lakás váratlanul megtelt gyerekzsivajjal. Az ablakhoz mentem, és egy óvodát láttam. Egyenesen beláttam a kiscsoportosok szobájába, ahol papírból kivágott nyuszik és libák díszítették az ablakokat, és a belsőm elfacsarodott a fájdalomtól.

– Azt hiszem, ezt inkább kihagyom – sikerült kinyögnöm.

– Valóban? – csodálkozott Camilla. – Az óvoda miatt? Az előző bérlők azt mondták, hogy őket szórakoztatta, amikor a gyerekek játszottak.

– Annyira azért nem, hogy maradni akarjanak. – Elfordultam. – Megyünk?

Camilla hosszú, taktikai szünetet tart vezetés közben, amikor megyünk vissza az irodájába. Végül megszólal. – Ha

semmi sem tetszett, amit ma láttunk, talán bővíthetnénk a költségvetési keretet.

– Sajnos, a költségvetésem tágíthatatlan – mondom szárazon, és kinézek az ablakon.

– Akkor lehetne valamivel kevésbé válogatós – jegyzi meg csípősen.

– Ami azt az utolsót illeti. Megvannak a... személyes okaim, hogy miért nem lakhatok egy óvoda mellett. Most még nem.

Látom, amint a tekintete lecsúszik a terhességtől kissé még mindig ernyedt hasamra. A szeme tágra nyílik, ahogy összeköti a pontokat. – Ó... – mondja. Camilla nem egészen olyan buta, mint amilyennek látszik, és ezért hálás vagyok. Nincsen szüksége rá, hogy a szájába rágjam.

Ehelyett mintha döntésre jutna.

– Nézze, van még egy hely. Nem igazán lenne szabad mutogatnunk a tulajdonos kifejezett engedélye nélkül, de alkalmas megteesszük. Van, akiket kiborít, de én személy szerint döbbenetesnek találok.

– Döbbenetes lakás az én költségvetésemmel? Nem lakóhajóról van szó, ugye?

– Jaj istenem, dehogy. Épp az ellenkezője. Modern épület Hendonban. Egész ház. Csak egy szoba, de óriási tér. A tulajdonos az építész, aki tervezte. Egész híres. Szokott vásárolni a Wanderernél?

– A Wanderernél... – Előző életemben, amikor volt pénzem és tisztességes, jövedelmező állásom, néha bementem a Bond Streeten a Wandererbe, egy rémítően minimalista butikba, ahol úgy feküdtek a vastag kötömbökön a méregdrága ruhák, mint az áldozati szüzek, és az eladók fekete kimonót viseltek. – Alkalomadtán. Miért?

– Az összes butikjukat a Monkford Társulat tervezi. Ez egy ilyen úgynevezett techno-minimalista vagy micsoda. Egy halom rejtett kütyü, egyébként tökéletesen kopasz.

– Nyomatékosan néz rám. – Figyelmeztetnem kell, hogy vannak, akik szerint a stílusa némileg... *zord*.

– Kibírom.

– És...

– Igen? – sürgetem, amikor nem folytatja.

– Nem a szokásos főbérő-albérő egyezés – mondja habozva.

– Mármint?

– Azt hiszem – Camilla indexel, és sávot vált – előbb meg kellene néznünk a lakást, látnunk kellene, hogy beleszeret-e. Utána elmagyarázom a hátrányokat.

AKKOR: EMMA

Oké, hát a ház rendkívüli. Döbbenetes, lélegzetelállító, hihetetlen. Nincs rá szó.

Az utcából nem lehetett kinézni. Nagy, jellegtelen házak kapaszkodtak fel két sorban a dombra Cricklewood felé, az ismerős viktoriánus vörös téglá és tolóablak kombó, amivel tele van egész Észak-London, olyan egyformák, mint az újságpapírból kivágott figurák a láncban. Csak a bejárati ajtók és fölöttük a színes kis üveglakok különböztették meg őket.

Az utca végén, a sarkon volt egy kerítés. A mögött megláttam egy alacsony kis építményt, egy halvány, tömör kőkockát. Egyedül a minden rendszer nélkül elszórt, néhány keskeny, vízszintes üvegcsík mutatta, hogy valóban ház, és nem egy óriás papírnehézék.

Tyúha, mondja kételkedve Simon. Tényleg ez az?

Magától értetődik, feleli magabiztosan az ügynök. Folgate Street egy.

Oldalra kerülünk, ahol van egy ajtó, pontosan szintben a fallal. Csengő mintha nem lenne – egyébként nem látok se kilincset, se postaládát, se névtáblát, semmit, ami emberi jelenlétre utal. Az ügynök megnyomja az ajtót, ami felpattan.

Most ki lakik itt? – kérdezem.

Momentán senki, mondja, és félreáll, hogy menjünk be.

Akkor miért nem volt bezárva? – kérdezem szorongva, és nem megyek be.

Az ügynök negédesen babsalyog. Be volt zárva, mondja. Az okostelefonomon van egy digitális kulcs. Egyetlen app irányít mindent. Annyit kell tennem, hogy szabadról átváltok foglaltra. Onnantól minden automatizált: a ház szenzorai veszik a kódot, és beengednek. Ha van rajtam digitális karpánt, még telefonra sincs szükségem.

Maga *viccel*, hüledezik az ajtót bámulva Simon. Majdnem fölnevetek a reakcióján. Simon imádja a szerkentyűket; neki olyan egy telefonról vezényelhető ház, mint élete legjobb születésnap ajándékai egyben.

Belépek egy parányi hallba, ami alig nagyobb egy takarítószekrénynél. Túl szűk ahhoz, hogy kényelmes legyen állni benne, így amikor az ügynök bejön utánam, rögtön megyek is tovább, nem várva biztatást.

Ezúttal én mondom, hogy tyúha. Tényleg látványos. A cseppnyi kertre és a magas kőfalra néző, óriási ablakok fényel árasztják el a lakást, amely nem nagy, de tágas hatást kelt. A falak és az ablakok ugyanabból a halvány kőből készültek, és a padló fölött körbefutó bevágás miatt úgy tűnik mintha a falak a levegőben lebegnének. És *üres*. Nem bútorozatlan – látok oldalt az egyik szobában egy kőasztalt, formatervezett külsejű, nagyon elit ebédlőszékeket, egy vastag krémszín szövettel bevont, hosszú, alacsony díványt – de nincs semmi más, semmi, amin megállapodhatna a szem. Sem ajtók, sem szekrények, sem képek, sem ablakkeretek, sem konnektorok, sem lámpák, de – értetlenül körülnézek – még villanykapcsolók sem. És noha nem kelt sem lakatlan, sem élettelen benyomást, a lakásban abszolúte nincs lom.

Tyúha, mondom ismét. A hangom furcsán tompa. Most veszem észre, hogy semmi sem hallatszik be az utcáról. A forgalom, az állványozók és az autóriasztók örökös londoni háttérzaja megszűnt.

Igen, helyesel az ügynök, a legtöbb embernek feltűnik. Elnézést a hepciáskodásért, de a tulajdonos ragaszkodik hozzá, hogy vegyük le a cipőnket. Lennének szívesek...?

Lehajol, hogy kioldja virító lábbelije fűzőjét. Követjük a példáját. Aztán az ügynök, mintha a ház kopár üressége szívta volna ki belőle a karattyolást, csak tapicskol zoknisan, ugyanazzal a hűdött áhítattal, mint mi, amikor bejárjuk a lakást.

MOST: JANE

– Gyönyörű – mondom. Belülről a ház olyan csiszolt és tökéletes, mint egy galéria. – Egyszerűen gyönyörű!

– Hát nem? – helyesel Camilla. Hátraszegi a nyakát, hogy felnézzen a valamilyen drága, csontszín kőből készült falakra, amelyek töretlen vonalban olvadnak át a tetőtérbe. Az emeleti lépcső olyan képtelenül minimalista, amelyhez foghatót még nem láttam. Mintha egy szirtfalból vésték volna ki: lebegő fokok fényezetlen kőből, korlát és bárminemű támasz nélkül. – Akárhányszor idejövök, mindannyiszor eláll a lélegzetem. Legutóbb egy csoport építészhallgatóval jártam itt – egyébként ez is egy feltétel: félévente meg kell nyitni a lakást a látogatók előtt. De mindig nagyon tisztelettudók. Nem olyan, mintha lenne egy kastélya, ahol a turisták rágógumit dobálnak a szőnyegeire.

– Most ki lakik itt?

– Senki. Majdnem egy éve üresen áll.

Átnézek a másik szobába, már ha a szoba a *megfelelő* szó egy nyitott térére, ahol még ajtónyílás sincs, nemhogy ajtó. Egy hosszú kőasztalon van egy tál tulipán; a vérvörös kelyhek valósággal harsognak a sok halvány kő között. – Akkor honnan van a virág? – Az asztalhoz megyek, megérintem. Sehol egy porszem. – És ki tartja ilyen tisztán?

– Hetente jár ki a takarító egy speciális cégtől. Ez is egy feltétel, hogy meg kell tartania őket. A kertet is ők gondozzák.

Az ablakhoz megyek, amely a padlóig ér. *A kert* ugyancsak félrevezető elnevezés. Igazából udvar, négy és félszer három méteres, zárt tér, ugyanazzal a kővel burkolva, mint a padló, amelyen állok. Kísértetiesen szabályos, téglalap alakú, cseppnyi pázsit nyúlik a tulsó falig; a gyep olyan rövidre van nyírva, mint a tekepályákon. Virágok nincsenek; azon az apró fűfoltton kívül sehol semmi szín vagy élet. Mindössze néhány kis kör van még az udvaron, sűrű kavicsból kialakítva.

Elfordulok az udvartól, és arra gondolok, hogy csak némi színre, egy kis puhaságra lenne szükség ezen a helyen. Pár szőnyegre, valamennyi melegségre, és akkor valóban gyönyörű lenne, mintha egy stílusmagazinnal vágták volna ki. Időtlen idők óta először érzek enyhe izgalmat. Csak nem fordult meg a szerencsém?

– Hát, ez észszerű – mondom. – Ez minden?

Camilla bizonytalanul mosolyog. – Amikor azt mondom, hogy az *egyik* feltétel, akkor az egyszerűbbekre gondolok. Tudja, mi az a korlátozó egység?

A fejemet rázom.

– Törvényes kikötés egy ingatlannál, amely akkor sem évül el, ha a házat eladták. Általában a fejlesztési joghoz van köze, például hogy a ház felhasználható-e üzleti célra, ilyesmi. Ennél a háznál a kikötések beépülnek a bérleti szerződésbe, de mivel korlátozó jellegűek, nem képezhetik alku tárgyát, és nem változtathatók. Rendkívül szigorú szerződés.

– Miről beszélünk?

– Alapjában arról, hogy mit szabad, és mit nem. Jó, leginkább tilalmakról van szó. Semmin sem szabad változtatni, csakis előzetes megbeszélés után. Semmi szőnyeg vagy kárpit. Semmi kép. Semmi cserepes növény. Semmiféle dísz. Semmiféle könyv...

– Semmiféle könyv? Ez nevetséges!

– Tilos bármit is ültetni a kertben, tilos a függöny...

- Ha nincs függöny, mi fogja el a fényt?
- Az ablakok fényérzékenyek. Sötétedéskor besötétednek.
- Tehát nincs függöny. Még valami?
- Ó, igen. – Camilla nem vesz tudomást a gúnyról a hangomban. – Összesen körülbelül kétszáz kikötés van. Ám az utolsó a legproblémásabb.

AKKOR: EMMA

...Semmiféle lámpa azon kívül, ami már van, mondja az ügynök. A fregoli tilos. A papírkosár tilos. Dohányozni tilos. Nincs tányéralátét, poháralátét, díspárna, nipp, lapra szerelt bútor...

Ez *hibbant!* – mondja Si. Milyen joron?

Hetekbe telt neki, amíg összeszerelte lakásunk IKEA-berendezését, és azóta azzal a tulajdonosi büszkeséggel néz rá, mintha a saját kezével nagyolta volna ki fából és faragta volna meg.

Én figyelmeztettem, hogy rázós, vonogatja a vállát az ügynök.

A plafonra nézek. Ha már a lámpáknál tartunk, mondom, hogy lehet felkapcsolni őket?

Sehogy, feleli az ügynök. Ultrahangos mozgásérzékelők. Össze vannak kapcsolva egy detektorral, amely a kinti sötétségnek megfelelően változtatja a szintet. Ugyanaz a technológia, amittől felkapcsol éjszaka az autója fényszórója. Utána csak ki kell választani az applikációból a hangulatot, amihez kedvük van. Alkotó, békés, játékos, satöbbi. Télen még extra UV-t is ad, hogy ne legyenek depressziósak. Tudják, mint azok a SAD-lámpák szezonális hangulatzavar ellen.

Simonra ez akkora hatást tesz, hogy hirtelen már nem is érdekli, hogy az építésznek joga van kitiltani a lapra szerelt bútorokat.

Természetesen padlófűtés van, folytatja az ügynök, aki megérezte, hogy sínen van, de a hőt egy fűrólyukból nyeri, amely közvetlenül a ház alatt található. És az összes ablak háromrétegű, vagyis a ház olyan hatékony, hogy szó szerint visszaküldi az áramot az országos villamosműveknek. Soha többé nem fizetnek fűtésszámlát!

Simonnak ez olyan, mintha valaki pornót szavalna. És a biztonság? – kérdezem élesen.

Minden ugyanazon a rendszeren van, mondja az ügynök. Maga nem látja, de a külső falba be van építve a betörésjelző. Minden szobában vannak érzékelők, ugyanazok, amik a villanyt kapcsolják fel, és a rendszer okos. Megtanulja, hogy maga kicsoda, és mik a szokásai, de mindenki mást egyeztet magával, ellenőrizve, hogy beléphetnek-e.

Em! – kiáltja Simon. Ezt látnod *kell*, ezt a konyhát!

Átcsámborgott az oldalsó részbe, oda, ahol a kőasztal van. Először azt se értem, miből jött rá, hogy az a konyha. Kőpult fut végig az egyik fal mellett. Az egyik végén van valami, ami feltételezésem szerint a csap lehet. Kiugró, vékony acélcső, alatta sekély mélyedés, talán a mosogató. A másik végén négy kis lyuk egymás mellett. Az ügynök elhúzza a kezét az egyik fölött, amelyből azonnal kivágódik a sziszegő lángnyelv.

Ta-dam! – mondja. A tűzhely. És az építész szívesebben mond konyha helyett refektóriumot. Elvigyorodik, mutatva, hogy ő is mekkora bárgyúságnak tartja.

Közelebbről nézve látom, hogy néhány burkolólapot vékony barázdák választanak el. Megnyomom az egyiket, és a kő megnyílik – nem kattanva, hanem ráérős, pneumatikus sóhajjal. Egy nagyon apró konyhaszekrény van mögötte.

Megmutatom az emeletet, mondja az ügynök.

A lépcsőt a falból kiugró, különálló kőhasábok alkotják. Gyerekeknek természetesen nem biztonságos, figyelmeztet bennünket az ügynök. Nézzenek a lábuk alá.

Hadd találgassak, mondja Simon. A korlát és a rács is a tiltólistán van?

Meg a háziállat, mondja az ügynök.

A hálószoza ugyanolyan dísztelen, mint a ház többi része. Az ágy beépített – halvány kőtalapzat, rajta összegöngyölt, futonszerű matrac – és a fürdőszoba nem zárható, csak megbújik egy másik fal mögött. De míg a lenti kietlenség drámai, kórházias jellegű volt, idefent megnyugtató, már-már hangulatos.

Olyan, mint egy luxusbörtön cellája, állapítja meg Simon.

Mint mondtam, nem felel meg a közizlésnek, helyesel az ügynök. Ám a megfelelő személy...

Simon megnyomja a falat az ágy mellett. Kinyílik egy másik falmező. Egy ruhásszekrény van mögötte. Tíz szerelés, ha elfér benne.

Az egyik szabály, hogy soha, semmi sem lehet a földön, mondja segítőkészen az ügynök. Mindent el kell tenni.

Simon a szemöldökét ráncolja. Egyáltalán honnan tudhatják?

A rendszeres ellenőrzés benne van a szerződésben. Továbbá, ha valamelyik szabályt megsértik, azt a takarító azonnal köteles jelenteni a házkezelőségnek.

Kizárt, mondja Simon. Ez olyan, mint visszaülni az iskola-padba. Engem senki se oltson le, ha nem szedem fel a koszos ingemet!

Rájövök valamire. Egyetlen visszajáró emlékem vagy pánikrohamom sem volt, amióta betettem a lábamat a házba. Annyira el van vágva a külvilágtól, annyira *begubózott*, hogy tökéletes biztonságban érzem magamat. Beúszik a fejembe a kedvenc filmem egyik sora: *Az a csendesség, büszkeség. Itt semmi igazán rossz nem történhet veled.*

Mármint természetesen döbbenetes, folytatja Simon. És ha nem lennének ezek a szabályok, valószínűleg érdekelne. Csak-hogy mi rendetlenek vagyunk. Em oldala a hálósobában úgy néz ki, mint mikor bomba robbant a *French Connectionben*¹.

Hát, abban az esetben, bólogat az ügynök.

Nekem tetszik, mondom gondolkozás nélkül.

Tetszik? Simon meg van lepve.

Más, de... végül is logikus, nem? Ha építesz valami ilyet, valami hihetlent, akkor megértem, ha azt akarod, hogy rendesen lakjanak benne, úgy, ahogy te jónak látod. Mi más értelme lehet? Ráadásul fantasztikus. Még sose láttam ilyet, még magazinokban sem. *Tudunk* mi rendesek lenni, ha ez az ára, hogy egy ilyen helyen lakhassunk, nem?

Hát... Klassz, mondja bizonytalanul Simon.

Neked is tetszik? – kérdezem.

Azt mondja: ha neked tetszik, akkor én imádom.

Nem, mondom, de most őszintén! Nagy változás lenne. Csak akkor akarom, hogy belevágjunk, ha komolyan akarod.

Az ügynök les bennünket; mulattatja, hogyan alakul ez a kis eszmecsere. Nálunk ez mindig így van. Nekem van egy ötletem, Simon átgondolja, és végül igent mond.

Igazad van, Em, mondja lassan. Sokkal jobb minden-nél, amit másutt kaphatnánk. És ha előlről akarunk kezdeni mindent, akkor ez sokkal alkalmasabb rá, mintha egy másik szabványos, egyszobás albérletbe költöznénk, nem?

Az ügynökhöz fordul. Na, és mi a következő lépés?

Ó, mondja az ügynök. Hát ez a rázós része.

¹ Ruházati üzlet az Egyesült Királyságban.

MOST: JANE

– Miért, mi az utolsó kikötés?

– Meglepődne, ha tudná, milyen sokan vállalnák még a megszorítások ellenére is! Ám az utolsó akadály az, hogy az építésznek vétőjoga van. Vagyis neki kell jóváhagynia a bérlő személyét.

– Úgy érti, személyesen?

Camilla bólint. – Ha odáig megy a dolog. Van egy hosszú jelentkezési űrlap. És természetesen alá kell írnia valamit, hogy elolvasta és megértette a szabályokat. Ha ezen átment, meghívják egy személyes elbeszélgetésre a világnak azon a pontján, ahol a tulajdonos éppen tartózkodik. Természetesen az nem feltétel, hogy legyenek tapasztalatai hasonló lakásokkal. Sőt inkább hátrány. Ezt leszámítva annyit tudok a dologról, mint maga.

Körülnézek. Ha én építettem volna a házat, miféle bérlőt választanék? Hogyan ítélném meg a lehetséges bérlő jelentkezési lapját?

– Komolyan – mondom lassan.

– Tessék? – Camilla értetlenül néz rám.

– Én nemcsak azt látom a házban, hogy szép, hanem azt is, hogy ez egy szándéknyilatkozat. Nem ismer alku, sőt, egy kicsit brutális bizonyos értelemben. De ez egy olyan valakinek

az alkotása, aki minden szenvedélyét abba ölte bele, hogy olyasmit teremtsen, ami száz százalékgig olyan, amilyennek ő akarja. Ez a ház, jó, ez egy hatásvadász jelző, de ez *becsületes*. Azt hiszem, az alkotó olyan embereket keres, akik készek rá, hogy hasonló becsülettel lakjanak a házában.

Camilla ismét vállat von. – Talán igaza van. – A hangja azt sejteti, hogy ő ezt nem hiszi. – Hát akkor belevág?

Természetemnél fogva elővigyázatos vagyok. Ritkán döntök alapos megfontolás nélkül: felmérem a lehetőségeket, mérlegelem a következményeket, elemzem, mi szól mellette és ellene, így engem is meghökkent egy kicsit, amikor hallom, hogy rávágom: – Igen, feltétlenül!

– Helyes. – Camilla cseppet sincs meglepve, de hát ki ne akarna egy ilyen lakásban lakni? – Jöjjön vissza az irodába, keríték magának egy jelentkezési csomagot.

AKKOR: EMMA

1. Írja össze azokat a tárgyait, amelyeket nélkülözhetetlenek tart!

Felveszem a tollat, aztán ismét leteszem. Ha összeírnám, amit nélkülözhetetlenek tartok, rámenne az éjszaka. De aztán gondolkozok még egy kicsit, és a *nélkülözhetetlen* szó mintha felúszna a papírról a szemem elé. Tényleg, mi nélkülözhetetlen? A ruháim? A betörés óta gyakorlatilag ugyanabban a két farmerben és egy kinyúlt, ócska pulóverben létezem. Persze van még néhány ruhám és szoknyám, amiket ide akarok hozni, plusz két csinos dzsekit, a cipőimet meg a csizmáimat, de nincs más, ami igazán hiányozna. A képeink? Mind fent vannak a neten. Fél tucat annyira-amennyire tisztességes ékszeremet elvitték a betörők. A bútoraink? Nincs egy darab, ami ne látszana prosztónak a Folgate Street egy szám alatt.

Arra gondolok, hogy szándékosan fogalmazták meg így a kérdést. Ha azt kérdezték volna tőlem, hogy mi nélkül lennék el, sose sikerült volna válaszolnom. De mivel elültették a fejemben a gondolatot, hogy igazából semmi sem fontos, egyszer csak azon kezdek el gondolkozni, nem szabadulhatnék-e

meg az összes dolgomtól, a *holmimtól*, mint a levedlett bőrtől?

Talán ez a lényege a Parancsolatoknak, ahogy már elneveztük őket. Talán nem csak arról van szó, hogy az építész mániákusan szeret dirigálni, és aggódik, hogy összegányoljuk a gyönyörű házát. Ez talán egyfajta kísérlet. Élőben.

Vagyis akkor, gondolom, Si és én vagyunk a kísérleti nyulak. De nem igazán haragszom érte. Igazán meg *akarom* változtatni, aki vagyok – akik vagyunk – és tudom, hogy nem tehetem némi segítség nélkül.

Főleg azon akarok változtatni, akik *vagyunk*.

Simonnal Saul és Amanda esküvője óta, tizennégy hónapja vagyunk együtt. Őket kettejüket a munkából ismertem, kicsivel idősebbek nálam, és rajtuk kívül nem sok mindenkivel voltam kapcsolatban bentről. Ám Saulnak Simon volt a násznagya, az esküvő gyönyörű volt és romantikus, és azonnal bejöttünk egymásnak. Az iszogató-beszélgetés átment lassú táncba. Aztán telefonszámot cseréltünk. Aztán felfedeztük, hogy ugyanabban a panzióban szálltunk meg, és, na szóval, egyik dolog jött a másik után. Másnap azt gondoltam: *Mit tettem?* Már megint egy meggondolatlan, egyéjszakás kaland, sose látom többé, és most olcsónak, eldobhatónak fogom érezni magam. A valóságban pont fordítva történt. Si, ahogy hazaért, nyomban telefonált, és másnap újból, és a hét végére már össze is jöttünk, a barátaink nagy csodálkozására. Főleg az ő barátainak a nagy csodálkozására, mert ő nagyon macsó, piálós környezetben dolgozik, ahol az állandó barátnő majdnem annyit ér, mint egy fekete pont. Abban a magazinban, ahova Si ír, a lányok „bébik” vagy „csajok” vagy „nyuszikák”. Oldalról oldalra csupa bugyi és melltartó, habár a cikkek főleg kütyükről és technológiáról szólnak. Ha, mondjuk, a cikk a mobilokról szól, van egy kép egy alsóra vetkőzött lányról, a kezében telefonnal. Ha a cikk a laptopokról szól, a lány továbbra is alsóban van, de szemüveget visel, és a billentyűzeten kopácsol. Ha a cikk az alsóról szól, valószínűleg nem visel

semmiféle alsót, csak felmutatja, mintha most dobta volna le. Ha a magazin bulit rendez, a modellek gyakorlatilag abban a szerkóban vonulnak fel, amit az újságban viselnek, és utána a buli képeivel tömik tele a magazint. A legkevésbé sem az én műfajom, és Simon korábban megmondta, hogy az övé sem – többek között az tetszik bennem, mondta, hogy egyáltalán nem hasonlítok azokra a lányokra, mert én „igazi” vagyok.

Van valami az esküvői megismerkedésben, ami felturbózza a kapcsolat első centimétereit. Alig pár héttel az után, hogy elkezdünk együtt járni, Simon megkért, hogy költözzek hozzá. Ez is meglepte az embereket – általában a lány szokott nyomulni, mert vagy férjhez akar menni, vagy csak följebb akar lépni a következő fokra. De nálunk mindig minden fordítva volt. Talán azért, mert Simon egy kicsivel idősebb nálam. Mindig is mondta, hogy abban a pillanatban, amikor meglátott, rögtön tudta, hogy én vagyok az igazi. Ez tetszett benne, hogy tudja, mit akar, és én voltam az, akit akart. De nekem sose jutott eszembe megkérdezni magamtól, hogy ezt akarom-e én is, hogy annyit jelent-e nekem is, mint amennyit látni valóan én jelentek neki. Újabban pedig, amióta betörték hozzánk, minekutána elhatároztuk, hogy kiköltözzünk Si régi lakásából, és együtt keresünk valami újat, kezdtem rájönni, hogy ideje döntést hoznom. Az élet túl rövid ahhoz, hogy egy rossz kapcsolatban töltsük.

Már *ha* ez az.

Ezen valamivel hosszabban gondolkozom, és oda se figyelve rágcسالom a tollam végét, amíg el nem törik, és tele nem lesz a szám éles műanyagszilánkokkal. Ez a másik rossz szokásom a körömrágás mellett. Talán ezt is abbahagyom a Folgate Street egy szám alatt. Talán a ház átváltoztat egy jobb emberré. Talán rendet és fegyelmet hoz az életem zagyva összevisszaságába. Olyan ember leszek, aki célokat tűz ki maga elé, listákat készít, átlát a dolgokon.

Visszatérek az űrlaphoz. Feltettem magamban, hogy a lehető legrövidebbre fogom a válaszokat, ezzel bizonyítva,

hogy vágom, és ráhangolódtam arra, amit az építész akar csinálni.

Aztán rájövök, mi a helyes válasz.

Üresen hagyom a válasz rubrikáját. Olyan csupasz, üres és tökéletes, mint az enteriőr a Folgate Street egyes szám alatt.

Később odaadom az űrlapot Simonnak, és megmagyarázom, mit csináltam. Mire ő: és az *én* cuccom, Em? És a gyűjtemény?

A „gyűjtemény” NASA-szuvenírek zagyvaléka, amelyet fáradtságosan gyarapít évek óta, és nagyrészt dobozokban tartja őket az ágy alatt. Talán beadhatnánk egy raktárba, javasolom, és nem tudom, nevessek-e, amiért azon vitatkozunk, hogy az eBayen rendelt szemét Buzz Aldrin vagy Jack Schmitt autogramjával akadályozhatja-e a beköltözésünket az életünkben látott legdöbbenetesebb lakásba; vagy felháborodjak, mert Simon komolyan képes azt gondolni, hogy az űrhajósai fontosabbak annál, ami velem történt. Mindig azt hajtogattad, hogy tisztességes otthont akarsz, mondom.

Csak nem éppen a közraktár egyik fülkéjére gondoltam, bébi, mondja.

Mire én: ezek csak tárgyak, Si. És a tárgyak nem igazán fontosak, ugye?

Már érzem, ahogy alakul az újabb veszekedés. Rotyog bennem az ismerős harag. *Már megint elhitetted velem, akarom ordítani, hogy csinálni fogsz valamit, és amikor tényleg sor kerül rá, akkor megpróbálsz kihátrálni belőle!*

Persze nem mondom. Ez a harag nem én vagyok.

Carol, a pszichiáter, akihez a betörés óta járok, azt mondja, hogy haragudni jó jel. Azt jelenti, hogy nem győztek le, vagy valami. Sajnos a haragom kizárólag Simonra irányul. Bár úgy látszik, ez is normális. Akik a legközelebb állnak hozzánk, azok kapják a vastagját.

Oké, oké, mondja gyorsan Simon. A gyűjtemény megy a raktárba. De lehetnek más dolgok...

Valamilyen kísérteties okból máris úgy érzem, hogy meg kell védenem a kérdőívemben azt a bűbájosan csupas és üres rubrikát. Dobjunk ki mindent, türelmetlenkedek. Kezdünk előlről mindent.

Jó, jó, mondja Simon, de látom, csak azért mondja, hogy ne dühöngjek. A mosogatóhoz megy, és tüntetően mosogatni kezdi a piszkos csészéket és tányérokat, amelyekkel telepakoltam. Most arra gondol, hogy én úgyse tudom megcsinálni, hogy nem vagyok elég fegyelmezett a rendes élethez. Mindig azt mondja, hogy vonzom a káoszt. Végtelen vagyok. De az is akarok lenni. Újra fel akarom találni magamat, és dühít, hogy olyasvalakivel csinálom, aki azt hiszi, ismer engem, és tudja, hogy nem vagyok képes rá.

Azt hiszem, ott képes leszek írni, teszem hozzá. Abban a nyugalomban. Mióta biztatsz, hogy írjam meg a könyveimet.

Morog valamit. Nincs meggyőzve.

Vagy talán csinálok egy blogot, mondom.

Fontolóra veszem az ötletet, megvizsgálom minden oldalról. Tulajdonképpen nagyon sirály lenne egy blog. Adhatnám neki azt a címet, hogy: *Én, a Minimalista. Az én minimalista utazásom.* Vagy egyszerűbben: *Miss Mini.*

Máris lázba hoz a dolog. Azon gondolkozom, hány követőre számíthat egy blog a minimalizmusról. Talán hirdetőik is felfigyelnek rám, otthagyhatom a kötött munkaidős állást, bestseller stílusnaplóvá fejleszthetem fel a blogot. Emma Matthews, a Letisztult Császárnő.

Szóval bezárod a többi blogot, amiket én töltöttem fel neked, kérdezi Simon, mire megsértődök, mert ezzel arra céloz, hogy én nem veszem ezt komolyan. Igaz, hogy a *Londoni lány*nak csak 84 követője van, és a *Csajos-Írósnak* mindössze 18, de sose volt rá időm, hogy elég tartalmat írjak bele.

Visszatérek a jelentkezési laphoz. Csak egy kérdésem vagyok túl, és máris veszekszünk. Pedig még 34 kérdés van hátra.

MOST: JANE

Átnézem a jelentkezési csomagot. Egyes kérdések határozotlanul különösek. Megértem az olyanoknak a fontosságát, hogy mit akarok hozni, vagy milyen szerelvényeket és berendezéseket akarnék megváltoztatni, de mit kezdjek az ilyenekkel, mint:

23. *Feláldozná magát, hogy megmentsen tíz ártatlan idegent?*

24. *Vagy tízezer idegent?*

25. *(a) Elszomorítónak vagy (b) bosszantónak találja-e a kövér embereket?*

Igazam volt korábban, amikor a *becsületes* jelzőt használtam. Ezek a kérdések egyfajta pszichometriai tesztet alkotnak. Bár a *becsület* nem olyan szó, amire egy ingatlanügynöknek gyakran van szüksége. Nem csoda, ha Camilla meghökkent.

Mielőtt kitölteném a kérdőívet, rákeresek a Monkford Társulatra. Az első link a cég weboldalához vezet. Rákattintok, megjelenik egy csupasz fal. Gyönyörű fal, puha textúrájú, halvány kőből készült, de akkor is némileg szófukar.

Ismét kattintok, és megjelenik két szó:

MUNKÁK

KAPCSOLAT

Amikor rákattintok a munkákra, legördül egy lista:

FELHŐKARCOLÓ, TOKIÓ
MONKFORD BUILDING, LONDON
WANDERER KAMPUSZ, SEATTLE
TENGERPARTI VILLA, MENORCA
KÁPOLNA, BRÜGGE
A FEKETE HÁZ, INVERNESS
FOLGATE STREET EGY, LONDON

Sorra rákattintok a nevekre, ami újabb képeket hoz – semmi szöveg, csak az épületek. Mindegyik a végtetekig minimalista. Mindegyik ugyanazzal az aprólékos figyelemmel, ugyanolyan minőségi anyagokból készült, mint a Folgate Street egy szám. A fotókon sehol egy ember, egyáltalán semmi, ami emberi kapcsolatra utalna. A kápolna és a parti villa szinte kicserélhetők: súlyos kockák halvány kőből, táblaüvegből. Csupán a kilátás az ablakokból különbözteti meg őket.

Átmegyek a Wikipédiára.

Edward Monkford (sz. 1980) brit techno-építész, a minimalista esztétikai iskola képviselője. 2005-ben David Thiel technológussal és még két személlyel közösen megalapította a *Monkford Társulatot*. Úttörő szerepet játszottak a domotika, az intelligens háztartási környezet kialakításában, amelynél a ház vagy az épület összehangoltan működő organizmus lesz, oda nem tartozó vagy szükségtelen elemek nélkül.

A szokástól eltérően a *Monkford Társulat* egyszerre csak egy megbízást vállal, tudatosan mérsékelve teljesítményeik számát. Jelenleg eddigi legambiciózusabb tervükön dolgoznak, a tízezer lakóházból álló ökofalun Észak-Cornwallban, amely a *New Austel* nevet viseli.

Átfutom a díjak listáját. Az *Architectural Review* „önfejű lángész”-nek nevezte Monkfordot, a *Smithsonian* magazin azt írta róla, hogy „Nagy-Britannia legnagyobb hatású építésze...”

Szófukar úttörő, akinek munkái ugyanolyan visszafogottak, mint amilyen mély értelműek.”

A „Magánélet”-hez ugrok.

2006-ban az akkor még ismeretlen Monkford házasságot kötött Elizabeth Maccarival, a Monkford Társulat egyik alapító tagjával. Fiuk, Max, 2007-ben született. Anya és gyermeke bal eset következtében meghalt a Folgate Street egy építése idején (2008–2011), amely családi otthonnak és a szárnyait bontogató Társulat demoanyagának készült. Egyes kommentátorok szerint ez a tragédia és Edward Monkford ezt követő hosszas alkotói szabadsága Japánban eredményezte a spártai, fokozottan minimalista stílust, amely híressé tette a Társulatot.

Az alkotói szabadságáról visszatért Monkford félredobta az akkor még csak felvonulási területként létező Folgate Street egy eredeti tervét, és mindent áttervezett. Az új ház számos tekintélyes díjat nyert el, köztük a Brit Építészek Királyi Kamarájának Stirling-díját.

Ezt ismét elolvasom. Tehát ez a ház egy halálból kezdődött. Pontosabban két halálból. Kettős gyászból. Ezért éreztem annyira otthon magamat benne? Van valamiféle rokonság a szigorú terek és a saját veszteségem között?

Önkéntelenül az ablaknál álló bőröndre nézek. A bőrönd tele van babaruhával.

A babám meghalt. Az én babám meghalt, és három nappal később megszületett. Máig ez fáj szinte a legjobban, ez a gonosz igazságtalanság, a dolgok természetes rendjének ez a hanyag felforgatása.

Dr. Gifford, a nálam alig idősebb szülészorvos mélyen a szemem közé nézett, és elmagyarázta, hogy a gyermeknek természetes úton kell megszületnie. Tekintettel a fertőzések és egyéb szövödmények kockázatára, valamint arra, hogy a beavatkozás nagy műtétnek számít, a kórháznak nem áll módjában felkínálni a prenatális mortalitátsnál a császármetszést.

Kínálni, ezt a szót használta, mintha a császármetszéssel világra hozott gyermek, sőt, egy halott gyermek is egyfajta nyálánság lenne, mint az ingyen gyümölcskosár a szállodában. Viszont kapok majd infúziót, mondta, és mindent elkövetnek, hogy minél gyorsabb legyen, és a lehető legkevesbé fájjon.

De én nem akarom, hogy ne fájjon, gondoltam. *Azt akarom, hogy fájjon, és a végén legyen egy élő kisbabám!* Az jutott az eszembe, hogy vannak-e gyerekei dr. Giffordnak. Bizonyosan vannak. Az orvosok fiatalon kötnek házasságot, általában más orvosokkal, és dr. Gifford túl kedves ember ahhoz, hogy ne legyen családja. Este majd hazamegy, és elmeséli a feleségének a vacsora előtti sör mellett a napját, olyan kifejezéseket használva, mint a *prenatális mortalitás*, a *normálisan befejezett*, és valószínűleg azt is, hogy *elég kegyetlen*. Azután a kislánya megmutatja, mit rajzolt az iskolában, dr. Gifford pedig megpusztilja, és azt mondja neki, hogy fantasztikus.

Láttam abból a görcsös komolyságból, amellyel az orvosok végezték a munkájukat, hogy ez még számukra is rettenetes és ritkaság. De míg nekik ott volt menekvésfélének a hivatásgyakorlás, nekem nem maradt más, csak a csőd mindent elsöprő, zsidbasztó tudata. Miközben bekötötték a karomba a hormoninfúziót, hogy elindítsák a vajúrást, messzebbről a szülészetten hallottam egy másik nő üvöltését. Csakhogy az a nő egy babával fog távozni, nem pedig egy beutalóval a gyászkezelő terapeutához. *Anyaság*. Újabb különös szó, ha belegondolunk. Egyáltalán anya *leszek* technikailag, vagy van valamilyen másik kifejezés arra, ami *leszek*? Már hallottam, hogy *postpartumot* mondanak *postnatalis* helyett.

Valaki rákérdezett az apára, de csak ráztam a fejemet. Nem volt apa, akivel felvehették volna a kapcsolatot, csak Mia barátnőm volt itt a bánattól és a szorongástól fehér arccal, miután gondosan kidolgozott szülési terveink – illatgyertyák, vízmedence, Jack Johnsonnal és Bachhal feltöltött iPod – repültek egytől-egyig a szemébe az orvosok gyászos sürgés-forgásában. Nem is említettük őket, mintha csak abból az

illúzióból fakadtak volna, hogy minden a legnagyobb rendben van, hogy én parancsolok, hogy a szülés alig valamivel megerőltetőbb egy gyógyfürdői kezelésnél vagy egy különösen erélyes masszázsnál, nem pedig vérre menő vállalkozás, amelynél tökéletesen lehetséges, sőt, várható az effajta következmény. Minden kétszázból egy, mondta dr. Gifford. Az esetek harmadában még csak okot sem találnak. Erős és egészséges voltam – a terhesség előtt naponta pilateseztem, és hetente legalább egyszer futottam –, ám ez ugyanúgy nem számított, ahogy a korom sem. Vannak babák, akik egyszerűen meghalnak. Nem lesz gyermekem, és a kicsi Isabel Margaret Cavendishnek sohasem lesz anyja. Sosem élhet le egy életet. Amikor elkezdődtek a görcsök, nyeltem egyet a gázból meg a levegőből, és az elmém megtelt borzalmakkal. Viktoriánus formaldehides köcsögökben tárolt fertelmek úszkáltak a fejemben. Sikoltottam és megfeszítettem az izmaidat, hiába mondta a szülésznő, hogy még nincs itt az idő.

De utána – miután megszülettem vagy elvetéltem, vagy mi nek is mondják ezt – különösen békés volt mindent. Alighanem a hormonok tették – a szeretetnek, a boldogságnak és a megkönnyebbülésnek ugyanaz a koktélja, amelyet minden új anya megkóstol. A lányom tökéletes és csendes volt. A karomban tartottam, és ugyanúgy turbékoltam neki, mint minden más anya. Takony-, váladék- és édes újszülöttbőr-szaga volt. Meleg kicsi keze laza ökölbe fogta a kezemet, mint minden más baba. Akkor azt éreztem – azt, hogy *boldog* vagyok.

A szülésznő elvitte, hogy öntvényt készítsen a tenyeréről és a talpáról az emlékdobozomba. Mivel először hallottam ezt a kifejezést, a szülésznőnek meg kellett magyaráznia. Kapok egy cipős dobozt, benne egy pelyhet Isabel hajából, a törülközőt, amelybe burkolták, néhány fotót, és az öntvényeket. Mint egy kis koporsó, egy sosem létezett ember emléktárgyai. Az öntvények, amelyeket a szülésznő behozott, mintha az óvodában készültek volna. Rózsaszín gipsz a tenyérnek, kék a talpnak. Akkor kezdtem csak felfogni, hogy nem lesz gyurmázás, sem

rajzok a falon, sem iskolaválasztás, sem kinőtt egyenruhák. Nemcsak egy babát vesztettem el, de egy gyermeket, egy kamaszt, egy nőt.

A lába és a többi része mostanra kihült. Míg mostam le a lábujjairól az utolsó gipszmorzsákat a szobai csapnál, megkérdeztem, nem vihetném-e haza magammal, csak rövid időre. A szülésznő gyanakodva nézett rám, és azt felelte, hogy az egy kissé fura lenne, ugyebár. De itt a kórházban foghatom, amíg akarom. Azt mondtam, hogy felkészültem, nyugodtan elvihetik.

Utána, mikor néztem a londoni szürke eget a könnyeimen át, úgy éreztem, mintha levágták volna valamimet. Otthon az őrjöngő bánatot megint csak elnyelte a fásultság. Amikor a barátaim megrendült, együtt érző hangon emlegették a *veszteségemet*, persze tudtam, mire értik, mégis gyilkosan szabatosnak éreztem a meghatározásukat. Más nők nyertek a természettel, a szaporodással, a genetikával folytatott játszmában. Én nem. Én, aki mindig olyan eredményes, olyan hajtos, olyan sikeres voltam – én vesztettem. A gyász élménye, mint felfedeztem, nem is különbözik annyira a vereségtől.

Bizarr, de kívülről nézve az életem majdnem visszaváltott olyanná, mint amilyen korábban volt, a hotelszobákban és a kellemes, praktikus éttermekben lefolytatott rövid, kulturált viszony előtt a genfi kollégával; a reggeli hányások és a – kezdetben ijesztő – felismerés előtt, hogy talán mégsem voltunk olyan óvatosak, mint gondoltam; a nehéz telefonbeszélgetések, e-mailek, és az ő udvarias célzásai előtt a *döntésekre* és az *intézkedésekre* és a *szerencsétlen időzítésre*; végül pedig az előtt a lassan földerengő, másfajta érzés előtt, hogy mégis talán szerencsés volt az időzítés, mert ha a viszony nem is eredményezett tartós kapcsolatot, adott nekem, a harmincnégy éves egyedülállónak, egy lehetőséget. A fizetésem több mint elegendő volt két főre, és a pénzügyi PR-cég, amelynél dolgoztam, büszke volt rá, hogy milyen nagyvonalú az anyákkal. Nemcsak egy majdnem teljes év szabadságom lesz

a babával, de visszatérésem esetére szavatolták a rugalmas munkaidőt is.

Munkaadóim változatlanul segítőkésznek bizonyultak az után is, hogy tájékoztattam őket a halva születésről; felajánlották a meghatározatlan időre szóló betegszabadságot, mert már megszervezték a helyettesítésemet. Ott ültem egyedül egy lakásban, amelyet gondosan előkészítettek egy gyermeknek, kiságygal, csúcsszuper babakocsival, kézzel festett, körbefutó frízzel a vendégszoba falán. Az első hónap azzal telt, hogy fejtem a tejemet, amelyet kiöntöttem a lefolyóba.

A bürokrácia igyekezett kíméletes lenni, de szükségyszerűen nem tudott. Felfedeztem, hogy a törvény nem rendelkezik külön a halva születésről: az én helyzetemben levő nő kénytelen egyszerre bejelenteni a születést és a halált, aminek a kegyetlensége máig dühbe hoz, ha csak rágondolok. Volt temetés – ami ugyancsak törvényes előírás, bár egyébként is megtartottam volna. Nehéz méltatni egy életet, amelyet nem éltek le, de megpróbáltuk.

Felajánlották a szakértői segítséget, amit el is fogadtam, de a szívem mélyén tudtam, hogy úgysem számít. Meg kellett mászni a bánat hegyét, és nem volt az a beszéd, ami felsegítsen rá. Dolgoznom kellett. Amikor kiderült, hogy még egy évig nem térhetek vissza a régi munkahelyemre – a helyettesítőt nem lehet kipaterolni csak úgy, neki is vannak jogai, akárcsak a többi alkalmazottnak –, kiléptem, és részdíós állást vállaltam egy jótékonyági szervezetnél, amely a halva születések kutatásának fejlesztéséért kampányol. Ez azt jelentette, hogy nem tarthattam meg a régi lakásomat, de hát úgyis mindenképpen kiköltöztem volna. A kiságytól és a babaszoba kárpitjától megszabadulhattam, de attól még ugyanaz az otthon maradt volna, ahol Isabel nincsen.